

[Nørgaard.]

de retter til os, og vi har intet andet Syar at give end at henvise til det Udvalg, som administrerer denne Kasse. Det er jo det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, der er Formand for det Udvalg, saa jeg vil gerne rette den Henvendelse til ham, om ikke snart disse Beløb maa gaa ud til dem, som kan faa Andel i denne Kasses Midler.

Dernæst har jeg et Par Bemærkninger at rette til Undervisningsministeren. Han har paa sit Budget paa Finanslovforslaget opført et Beløb paa 1,2 Mill. Kr. som Støtte til Teatret. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om det nu ogsaa er forsvarligt i en økonomisk saa vanskelig Tid som denne at blive ved at yde Støtte fra Staten til Det kongelige Teater, en Støtte, hvis Beløb tit er blevet overskredet i høj Grad. Var det ikke paa Tide, at Staten holdt op at drive Teater, navnlig naar, saaledes som jeg og mange med mig synes, det, som opføres paa Det kongelige Teater, slet ikke er med til at højne vort Folks Moral eller Kultur, snarere det modsatte. Jeg tror ikke, Teatret i kulturel Henseende har den Betydning, som den højtærede Undervisningsminister og andre Medlemmer af dette høje Ting vil give det Udseende af. Jeg kan slet ikke forstaa, at et æret Medlem af Det konservative Folkeparti, forhenværende Præst i den danske Folkekirke, det ærede Medlem Hr. Bindselev, ved Forhandlingerne om Statsstøtte til Det kongelige Teater under Finanslovens tredie Behandling i 1932—33 kan udtale — og her vil jeg gerne bede om den højtærede Formands Tilladelse til at citere af Rigsdagstidende —:

„Der udstraaler fra Det kongelige Teater en Kulturrigdom, som usynligt meddeler sig til hele Folkets Liv, og som ogsaa kommer dem til Nytte, der aldrig sætter deres Ben i Teatret.“

Det ærede Medlem sammenligner dernæst Det kongelige Teater med Universitetet og Landbohøjskolen og fortsætter:

„Hvis Folket er en Helhed, og hvis der er en Helhed i vor Kultur, maa det kræves lige saa vel af den Statsborger, som bor paa Jyllands Vestkyst, som af Københavneren, at Det kongelige Teater opretholdes. Man kan muligvis forstaa, som det er blevet sagt af en æret Taler her, at en jysk Bonde ikke kan begribe, at han skal være med til at betale for det, men man kan ikke forstaa, at hans Repræsentant paa Tingene kan mene dette, hans Repræsentant paa Tingene, som ikke alene skulde vide, hvad de Vælgere tænker, som han er sat til at repræsentere,

men ogsaa skulde vide, hvad der tjener dem og Folket som saadant til Bedste.“

Jeg tror aldeles ikke, at det, der udstraaler fra Det kongelige Teater, har den Betydning, som det ærede Medlem vil give det Udseende af, og jeg tror, det vil være en vanskelig Opgave for ærede Medlemmer i dette Ting, der repræsenterer Befolkningen fra Egnene ved Jyllands Vestkyst, at overbevise den om, at man af kulturelle Grunde skal være med til at give Milliontilskud til Det kongelige Teater, at et saadant Tilskud vil være berettiget, naar bare vi faar det rigtige frem, som det ærede Medlem udtrykte sig: Opera, Ballet og hvad det nu alt sammen hedder.

Jeg vil foreslaa, at der paa det Finanslovforslag, der er forelagt, finder en Ompostering Sted, saa største Delen af Det Beløb, der er opført som Tilskud til Det kongelige Teater, overflyttes til Kirkeministeriets Budget. Den højtærede Kirkeminister har, saa vidt jeg kan se, intet opført til det Formaal, Grundloven anviser, Bygning af nye og Hovedistandsættelse af gamle Kirker, hvor Planerne er udført og Andragender er indgivet om Støtte og Fremme af disse Arbejder. I Fjor fik den højtærede Minister bevilget af Kirkens Reservefond 500 000 Kr. til dette Formaal, men Ministeren er vist klar over, at ad den Vej kan der ikke gaas videre, det vil støde paa uoverstigelige Vanskeligheder. Jeg har hørt, men jeg ved ikke, om det er rigtigt, at den højtærede Kirkeminister omgaas med Planer om en ny Skat, en Menighedsskat, for ad den Vej at skaffe Midler til Fremme af saadanne Arbejder. Jeg vil dog gerne advare den højtærede Minister derimod, efter at man fra Statens Side har frataget Kirken store Dele af dens Gods ved Udstykning af vore Præstegaarde. Det maatte dog i højere Grad være Statens Pligt at stille de Midler til Raadighed, det ifølge Grundloven er Statens Pligt at anvise.

Jeg kunde ønske, at den højtærede Kirkeminister med samme Varme, med samme Kærlighed og Overbevisning fra denne Talerstol vilde tale Folkekirkens Sag, som den højtærede Undervisningsminister taler Det kongelige Teaters Sag. Det vilde ude i Befolkningen blive forstaaet saaledes, at Kirken havde et Overhoved, som talte dens Sag, og som den trygt kunde overlade at bestemme, hvilke Midler der skal anvendes i Folkekirkens Tjeneste. Men naar den højtærede Kirkeminister under en Finanslovbehandling udtalte, at de nuværende økonomiske Forhold ikke tillader, at Staten vedblivende yder Støtte til Kirkebyggeri